

Ани Николова

**БЛАГОДАРЯ
за
СВЕТЛИНАТА**

л и р и к а

Ани Николова

БЛАГОДАРЯ за СВЕТЛИНАТА

лирика

Издателство: БГ-ПРИНТ
Враца, 2019

*Благодаря на моята дъщеря,
Благовеста Иванова,
за подкрепата!*

БЛАГОДАРЯ ЗА СВЕТИНАТА

© Ани Николова - автор

ISBN 978-619-7522-20-4

ПОЕЗИЯ НА СЛЪНЦЕТО И ПОЕЗИЯ НА НОЩТА

Учителят Петър Дънов за поезията

● „В салона съм на Изгрева, след беседа. Заедно с другите съм около Учителя и държа в ръцете си една току-що излязла книга “Антология”. Учителят ме запитва: “Какво е това, което държиш”? Стихотворения на български поети, Учителю. “Прочети нещо.” Предварително си бях отбелязала няколко стихотворения, които най-много ми харесаха. Прочетох две от тях. След прочитането самата аз останах недоволна, защото видях лицето на Учителя, което беше строго. Вече сама не харесвах тези стихотворения...Запитах Го за тази поезия. “Това са поети на нощта”. “Ами те какви трябва да бъдат?” “Поети на слънцето. Ти нали наблюдаваш изгрева на слънцето? Както изгрява слънцето на земята, така трябва да изгрява тази поезия в душите на хората, и в онези, които я четат. Тогава тя е поезия на слънцето, защото носи живот. А това, което сега прочете от книгата, това е поезия на нощта. Тогава хората заспиват и чрез съня се опитват да пребъдват в друг свят.” Разбрах, че трябва да се стремя към поезията, която се носеше и идваше чрез изгревите на слънцето.“

*из спомените на Димитрина Антонова, поетеса,
ученичка на Учителя Дънов
„Изгревът на Бялото братство...” - 8 том*

● „Когато проучвам някои поети, аз разглеждам поезията по благородното, което тя може да внесе. Благородното иде от друго място.“

„Разумните същества“ МОК, 1936г.

● „Поет, в сърцето на когото гори Свещеният огън, ще пише поезии с бял цвят, с цвета на Светлината. Защо няма да пише с червен цвят? Защото червеният цвят е на животните. Защо няма да пише със зелен цвят? Защото зеленият цвят символизира материализма. Защо няма да пише с портокаления цвят? Защото портокаленият цвят символизира индивидуализма. Защо няма да пише със син цвят? Синият цвят е на луната; той действа върху въображението. Поетите гледат все нагоре към небето, те търсят физическото. Значи истинският поет трябва да пише с цвета на Светлината, с белия цвят. Аз бих казал още, че буквите, с които ще се пише новата поезия, трябва да бъдат образувани от вълни на разумността. И тогава като четете такава поезия, вие ще се свържете с онези разумни души, които са участвали при написването ѝ. Щом прочетете поезията, те ще си заминат. Жива, велика поезия ще бъде новата поезия! Листата на живата поезия непрекъснато ще се вдигат и слагат, според желанието на човека да чете. Ако той пожелае да прочете нещо от миналото, веднага ще дойдат разумни души, които ще отворят тия страници и ще седнат при вас докато четете. И буквите на тази поезия са живи. Те се скриват и наново се явяват според желанието на хората да четат. Живата поезия нито се печата, нито по витрини се излага. Тя върви заедно с поета, а се разнася от ангелите из цялата вселена.“

“Свещеният олтар” 1927 г.

● „За да бъде човек истински писател, той трябва да пише с най-хубавото перо, със златно, а ако е желязно перо, което ръждясва, не би могъл да пише хубави работи. Кога перото е златно? - Когато човек престане да говори лоши работи, перото му е златно. Желязното перо трябва да стане на златно. Който иска да пише нека първо да свърши клас по Любов. Ако съм поет ще пиша за светлината, за въздуха, за водата, за хляба; това са реални работи. Истинският писател е в хармония с природните закони и сили. Когато пише и дойде до едно място на затруднение, той спира, защото знае, че Духът се е оттеглил. А онзи, който не разбира, ще почне да римува, да човърка. Нека да спре, да влезе в хармония с природните закони и да се коригира, за да може Духът пак да работи. Наблюдавайте, като се задълбочите какво ще ви каже Духът.“

„Акордиране на човешката душа“, том 2

● „Истинската поезия има отношение към ясновидството. Поетът отдалече вижда нещата и ги сваля. Той долавя бъдещето, което ще стане и го сваля. В този смисъл, поетът води човечеството.“

● „Музиката, поезията, живописата, изобщо изкуствата, които виждаме на Земята, са отражение на Божествения свят и следователно човек може да бъде до толкова музикант, поет, художник или учен, доколкото е във връзка с Божествения свят.“

● „Една сестра попита: „Каква полза от това, че аз пиша поезия?“

Това са стъпала, чрез които се възкачваш към Бога. Поезията е стълба, по която човек се възкачва към Бога.“

„Акордиране на човешката душа“, том 2

*Най-хубавото нещо, случило се в живота ми,
е докосването до Словото на Духовния
Учител на българите – Петър Дънов.*

НА УЧИТЕЛЯ

За теб, Учителю, е мойта песен,
ти тъмнината пред очите ми разпръсна,
живота стори по-разбран и лесен,
отново се родих чрез теб,
от тъмното възкръснах.

За тебе са словата ми любовни,
ума ми от заблуди ти отгърси,
със мъдрите си думи,
със пример безусловен,
на мисълта ми даде ход –
вселенското да търси.

За тебе е поклона ми дълбок,
научи ме човека да разбирам,
да му прощавам и да търся брод
в посока към Божественото му начало
и Всемира.

За теб, Учителю, е този стих,
той от сърцето ми обилно се излива,
опитвам се със думите поклон да сторя,
дълбок поклон
пред твоето величие незримо.

Притихнала стоя всред мирозданието,
че думите човешки не достигат
да изразя душевната си радост и признание,
че ме намери в тоя грешен свят,
и ме въздигна.

ИЗГРЕВ

От тук – до безкрая
една мисъл разстояние.

Обгръщам необятното
с очите си.
Сърцето танцува
с ритъма
на мирозданието.

Слънчев лъч,
копнеж и...
усмивка.

Песен пулсира в душата ми
и се слива с ангелските акорди.

Благодаря за светлината!

НОВОРАЖДАНЕ

БЛАГА СВЕТЛИНА

Блага светлина от Теб струи,
в мен прониква, пътя озарява,
като фар блещука в мрачни дни,
мъките човешки разпилява.

Блага светлина, от Теб към мен,
почва благодатна във сърце приготвя,
да разцъфнат дарби драгоценни със любов,
плод да вържат добродетели разкошни.

С тази светлина по земна твърд
смело крача, радост ме обгръща,
зная, трудностите нямат шанс
щом със пламък неугасващ са поръсени.

Блага светлина, благодаря!
Мрака в мен завинаги разпръсна
и уверено към Теб вървя -
с мисъл ясна, с воля непреклонна стъпвам.

НОВОРАЖДАНЕ

Там някъде, накрая на дъгата,
в магичното начало на реката,
дървото де не губи своите листа
и хората де дишат чистота,
там някъде, под слънчевия връх,
под арката на синьото вълшебство,
където любовта изпълва всеки дъх
и мъдростта танцува танц със детството,
там някъде, на птиците в крилата,
на звездните очи във красотата,
където силата е в думата добра
и всеки носи на лицето радостта,
там някъде, в Божествения храм,
в разумното сърце на светлината,
във светла песен ще се преродя
и ще разгарям огън без остатък.

НЕБЕСЕН ПОДАРЪК

Тази нощ една звезда на прозореца кацна.
Разпиля косите си и ме обгърна.
Протегна лъча си и засияха
по него милиарди лунни светулки.
И лумна в очите небесен оркестър,
размахваше Сириус лъка.
В дъга седмоцветна лицето просветна -
червено, оранжево, виолетово, жълто...
Препускаха цветни акорди из стаята,
във вихър от багри танцуваха музите.
В екстаз и почуда душата разплакана
с тъмата завинаги се сбогуваше.

РАВНОСМЕТКА

Благодаря за високата летва,
която небето вдига пред мене.
Само така мога да изправа
в цял ръст снагата си.
Благодаря и за песните,
с които милосърдно ме дарява Вселената,
за да нося усмивки в душите
и да будя с любов сърцата.
Благодаря за всичките тръни по пътя,
които късат овехтелите дрипи по мене.
Само така мога от светлината
да изтъка нови одежди във утрото,
с които да позная високото
и дълбокото да ме приеме.
Благодаря за всички криви пътеки,
които пътя към мъдростта ми откриват.
Само в тях мога човека в себе си да намеря
и към Бога търпеливо да го въздигам.
Благодаря и за всякакви срещи по пътя,
по друмища тесни, на жадни вода да дарявам.
Благодаря и за болките,
които с влагата си дните поиха,
за да могат вярата, надеждата и любовта
в мен да избуяват.

ПЪЛНОЛУНИЕ

Аз вървя по широката, лунна река
и събирам отломки от спомени, и стари магии.
Чувам гласа изначален на мълчаната, жива вода,
която пои душата ми и я окриля.

Този глас е звучал милиони небесни години назад,
той ме води и днес по безкрайната лунна пътека,
само тялото остарява, подало се на земната суета,
а душата отлита – от перце на глухарче по-лека.

Ще вървя без умора по сребристата лунна вода,
и ще стигна приборя вълшебен и свят на зората,
за да стана отново капка в океана на оная жива вода,
където ще раздавам от себе си без остатък...

ПСАЛМ

Призори, Господи,
при зорите ти,
къпя се в светлината.
В белотата ти, Господи,
в шлейфа на ангелите ти,
търся чистотата си.

В синевата ти, Господи,
в небесното на очите ти,
вярата ми избуява.
В шепота, Господи,
в отраженията на звездите ти,
мъдростта огън разгаря.

В ромона, Господи,
в трелите на дъжда ти,
сърцето ми с капчици кръв рисува.
От лоното ти, Господи,
от тътена на земята ти,
песента ми извайва хоругва.

От топлината ти, Господи,
в пазвата на плодовете ти,
тялото ми ликува.
В златото, Господи,
в олтара на Слънцето
любовта бавно ме преименува.

ПЕСЕН

Пее душата, пее сърцето
за новия ден,
който пристига с краски от злато,
от слънцето възроден.
Пее небето с медни цимбали,
ангелски хор от висините
мощно оглася къщи заспали,
притихнали под мъглите.
Ечат във въздуха Божествени химни,
припява цяла Вселена,
днес Любовта на земята пристига,
промяна носи целебна.
В теб и в мен дружно да влезе,
зdravi домове да направи.
Пее денят слънчева песен,
пее и мъглите забравя.

МОЛИТВА

Във въздуха се носи Любовта,
усещам, помиривам я, опитвам,
приемам праната със ясни сетива,
смирено коленича за молитва.

Добре дошла, тъй чакана, любима,
вратата на душата си отварям,
ела и очисти във мен градина,
ела и приготи във мен олтаря,
където да излея своите песни,
където семенцата да посея,
благодаря, Любов, за тези рими,
в които, крехки, чувствата ми зреят.

Добре дошла, ти светла яснина,
прозореца в ума си разширявам,
небето да проникне през мъгла,
ела и нарисувай в мене вяра,
ела и разтопи от мен снега,
да напои водата сухата градина...
Във въздуха се носи Любовта,
молитвата към Бога ми издига.

„Когато сте смутени и разочаровани, не търсете разрешение на въпросите между хората: повдигнете погледа си към Божествения свят. Там е разрешението на всички въпроси.“ - Учителят

ОЧИСТВАНЕ ПО НОВОЛУНИЕ

Запей ми, сърце, засвири
във душата ми песен крилата,
черни мисли навън прогони,
страховете отмий със росата.

Запей ми, сърце, погледни -
светъл ден навън аленее,
от небето капят звезди,
а луната, с тънкия сърп, веч бледнее.

Запей ми, сърце, в новия ден
ясно слънце изпълня очите,
нощни тегоби връзва във плен,
а от грижите златна прежда изплита.

Широта и простор, красота
се разстилат от мен до безкрая,
тишина и зефир, яснина -
нито помен от нощни терзания.

Запей ми сърце, повдигни ме
къмто изгрева бързо да литна.
Там Духът ми ще срещне своето име,
и ще стане едно със зарите.

ЗАЗОРЯВАНЕ

Песен свята, хвърковата,
глас издига над земята,
над земята, под небето.
Сутрин рано над Балкана,
над реката, над полето
и в гората става светло.

Песен волна, лекокрила,
песен нежна като свила,
глас издига да събуди
бръмбарчета, пеперуди,
и мушички, и пчелички,
да зашетат из тревички.

Песен млада, бързоструйна,
милва хора ранобудни.
Млади, стари, здрави, болни
да запеят с глас доволен,
там, пред утрото стаени,
там, пред слънцето засмени.

НА КЛАДАТА

Огън гори и изгаря
всичко ненужно у мене.
Слънцето сутрин го пали,
вечер луната подема го.

В огъня свят се пречистват
мисли и чувства предишни -
гордост, критичност, илюзии,
недоволства, суети и излишества.

Огън гори и запалва
нови импулси целебни,
мир на душата донася,
радости влива във вените.

Светлина сутрин рисува ме,
песен деня ми пробужда.
Весело гледат очите
с нова, живителна същност.

Добро навред да разнасят,
зло навеки да глумят.
С мъдрост като щит да ограждат,
с любов тихо да се раздумват.

С истина свободни да стават,
справедливост да търсят,
обидите да прощават,
грешки – в калема на бъдното да привържат.

Огън гори да изтлее
животното в мене стаено.
Да имам сили да литна
към Бога с тяло нетленно.

МУЗИКА

Не умея да пея добре -
уча се още,
ала музика в мен струи -
денем и нощем.
Щом избягам от грижите земни
и плътта изоставя,
на мига мелодията хващам
и политам с нея в безкрая.
Гребва ме Музата с трепетни рими,
валс магичен начеваме с нея,
със Уиндините и Силфидите
литва душата в космически трели.
Музиката на сферите затрептява,
ритъм струи от въздушни владичество.
Още се уча да пея добре,
ала с небесната музика се обичаме.

ТИХО Е...

Тишината бавно в кожата ми попива,
всичко остава така далече,
чува се само зреенето на бисера в мидата
и на топлата привечер.
Обгръща с нежност стъпала изранени,
дето все тичат правда да търсят.
По мокрите стъпки в пясъка се разлива
покапала невинност от пръстите.
Милосърдно в сърцето тишината се приютява,
никъде нищо вече не се случва...
Трябва много тихо да стане в мен, Господи,
за да се чуе гласът Ти!

ПРИКАЗНО

Тази вечер въздухът тихо шепти,
детски приказки ми разказва,
за вълшебника стар, белоблад,
дето сълзи превръщал в елмази,
за русалката смела в нощта,
дето на любовта всичко отдала,
с първия слънчев лъч в утринта
с морската пяна душата си сляла.
Въглен от печката падна на пода,
пламъче грейна във тъмнината,
ето пред мен малко момиче,
на зимната улица кибрити продава.
После и дивите лебеди долетяха,
още си пазят ризите от коприва,
дето сестра им с обич изплела,
за да останат живи.
Вълшебно стана в малката стая,
тишината с любов се напълни,
сигурно някой ангел с крилото си
нежна струна в сърцето подръпна.

ЗАЛЕЗ

Ето го, залезе, слънцето се скри
зад Балкана горди, там във висини,
а на мен в душата ми е топло, ясно,
и благодаря стократно за деня прекрасен.
В него радостни минутите в едно се сляха,
като пеперуди те навред кръжаха.
В ноемврийски листи слънцето остави
багри от лъчите си, да го не забравят.
Над земя страдална разпростря надежди,
да горят в къщята през нощи метежни.
Хората да пазят в тях от топлината
що им е безплатно вложена в душата.
Слънцето се скри зад Балкана мрачен,
ала синевата утре пак очакваме,
зная, то ще грее вътре в нас самите,
че без него няма да са пълни дните ни.

ВОДНО ЧИСТИЛИЩЕ

Там някъде се е слънцето скрило,
през девет мъгли в десета,
под сладостта на дъжда земята
облича риза, от водни капки изплетена.
Светлината из ъглите се приютява,
топлината изцежда своите длани,
мъглата засмуква града и сенки
се вият върху паветата недоразбрани...
Нищо, нека вали,
този дъжд е спасение,
за всички стари, залутани мисли,
безпощадно и строго отмива съмнения,
и човешки претенции чисти.
Нищо, нека вали,
този дъжд да разбуни
застояли и блатясали чувства,
да обърне навътре неродени копнежи
и недоволствата да разпръсне.
И когато след девет мъгли в десета
слънцето своята пътека проправи,
ще се погледнем един друг и всеки
в очите на другия ще намери другаря си.

ПЪТ КЪМ РОЖДЕСТВО

Пътят към Теб
е дълъг и стръмен, Господи,
падам и ставам -
колена и сърце изпожулила,
всяка сутрин Духът
поставя пред мен въпросите,
всяка вечер плътта
брои безпощадно заблудите.

Пътят към Теб
е осеян с множество тръни, Господи,
трънче в петата,
което гордостта да смирява.
Пътеката тясна към твоите двери
само през сърцето минава,
всеки миг то изтласква
божествени атоми любов и вяра.

Пътят към Теб
е труден, но благодатен, Господи,
той душата въздига
над земни, нищожни излишества,
страсти утихват под твоята милост
и даряваш с небесни почести,
само този път копнежа у мен утолява
и ме прави едно с Всемира.

ПЪТУВАНЕ

Обувам си небесните сандали,
безшумно от земята се отделям,
загръщам се със звездно наметало,
над къщи, ниви и гори заспали,
към слънцето на път поемам.

Във раницата на гърба съм взела
единствено перо и лист хартия,
с които песните му да запиша,
та после щом обратно се завърна
на хората сърцата да обдишам

със слънчевата музика гореща,
която в атоми любов се разтопява,
отдава то, отдава се изцяло,
по всичките посоки на всемира,
не търси дребни сметки и отплати,
а пее, пее с цялата си сила.

И аз от тази сила ще си гребна
във стомничка за земните си братя,
за страдащи, неверници и тленни,
от живата вода целебна,
на слънчевия кладенец в средата.

И ще раздавам даром, като него,
на жадните души от земната пустиня,
ще нося поздрава на слънцето, което
изпраща то със трепетна надежда -
на всички ни да възрасти градините.

ЗА СЛЪНЦЕТО

За слънцето, за слънцето ще пея
от утрото до здрача своите песни,
че то е, що живота ми дарява
и кара мисълта ми да проблесне.

За слънцето единствено, което
развива в мене дарби драгоценни,
под топлината му изкуството се ражда,
а светлината му науката приветства.

За слънцето сега са моите химни
избликнали от клетките ми живи,
със своите лъчи ме възродява,
лице и тяло прави ми красиви.

От слънцето излязла е душата ми
да странства по всемира, да се скита,
да търси милосърдието, братството,
и да възраства семенцата скрити.

И пак при него нявга ще се върна,
защото аз съм малък, слънчев жител,
остава ми една задача време -
в която на живота се обричам.

на внучка ми АННА

АННА И СЛЪНЦЕТО

Слънчице игриво
в клоните се скрива,
листи осветява,
светъл лъч подава
на малкото момиче
дето в двора тича.

Здравей ти, малка Анна,
станала в зарана,
нося ти премяна-
слънчева, засмяна.
Днеска във игрите
ще си мойта дама.

Тичай да умиеш
черните очички,
и да поздравиш
ранобудни птички.
Плодове узрели
хапвай на закуска,
за да станат здрави
и червени бузките.

Слънчице приветно
от дървото слиза,
на малкото момиче
във очите влиза.
Милва му лицето,
пълни му сърцето,
денят му да е весел
и да припка с песен.

Слънчице вълшебно,
топло и целебно,
води за ръчица
малкото момиче,
в люлка го повдига
чак до небесета,
носи му подарък -
слънчева позлата.

МЪГЛА

Капе от мъглата тишина,
пада синевата ниско, ниско,
трябва само мисъл да протегнеш -
да я стигнеш.

Сливат се небето и земята,
погледът навътре се обръща,
разговаряш само с тишината -
твоята ангело-подобна същност.
Брулят капките сърцето запусвяло,
голи клони чувствата оплитат.

Там отвътре нейде се е свряло
малкото, живително огнивче.

То очаква мисъл да просветне,
страстите да изтекат в мъглата,
да раздуха вятърът несретите
и огнивче пламък да размята.

То ще лумне ярко, ще разказва
как в мъглата се е преродило.

Влагата – отпушила сърцето.

Огънят – живота му дарило.

КРАСОТА

Душата ми жадува красота
във всичките оттенъци и багри,
във слънцето я търся, във луната,
във цветния килим на пролетта,
във тихата гълчава на тревата.

Душата ми се храни с красота
на утрото с мелодията звънка,
с жуженето на пчелния рояк,
със ятото, в небето затрептяло,
със ромона на селската река,
която нотите от камъчета сътворява.

Душата ми живее с красота
от ясните очи на детската усмивка,
от дланите, допрени за молитва,
от любовта в човешките сърца -
премръзнала и босонога птица,
която хората, все още бавно сричат.

Душата ми се слива с красотата
на мислите в небесния им полет,
на чувствата в дълбоката вода,
на силата на истинната воля.
Душата се разтваря в красотата...

ИДЕАЛ

Умът високите простори търси,
във земните одежди му е тясно,
по земята ходи - за небето мисли,
и знае:
там тихо е,
и чисто,
и прекрасно...

ДА ПРЕБЪДЕ...

Божествена отвътре тишината е,
прелитат капчици любов през нея,
че дълго измълчана е водата,
с която хляба в мене ще замеся.

Ще меся дълго – всичките ми мисли
и чувства в него да превтасат,
с оброк на слънцето ще го орисам
и силата му ще поема без остатък.

Та тази сила в мене да пребъдне,
да потече в очите, във ръцете,
с които хляб Божествен да раздавам,
и в неговата пълнота да светя.

*“Жертвал бих живота безвъзвратно за любов,
любовта да дам за свободата съм готов.”*

Шандор Петьофи

СВОБОДА

Душата - тя е птица волна,
отказва да я връзват,
дори със нежни, златни нишки
не ще да е привързана.
Изгряла, иска да се рее,
да броди в небесата,
на слънцето - при среща да изпее
тя химн за свободата.
Тогава - млада и щастлива,
под пулса само на звездите,
душата ще да срещне Бога
с въпрос непитан.
Самичка ще захвърли свободата,
Отеца свой ще да прегърне,
и с любовта, узряла във сърцето
във своя дом ще се завърне.

ТИШИНА

Научих се да слушам тишината,
да чувам в нея ангелския трепет,
небесните синхрони да улавям
и в музикални рими да ги шепна.

Да шепна мислите на тишината,
да сричам нейните дълбинни строфи,
които на молитва се превръщат
и оглашават с жива вяра нощите.

От тишината силата се ражда,
струи отвътре Божието слово,
извират думи-форми и пренасят
небесна мощ до земната възможност.

Във тази тишина се разпознавам,
Духът облича в стихове душата ми,
в съзвучие с Вселената вибрирам
и то крепи ме жива на земята.

КАРТИНА

Рисува по небето всяка сутрин
някой Любовта.

Издишва в розово и синьо
сияния вълшебни.

Очаква, че човешките очи на тях ще спрат,
и Любовта ще припознаят -
в другия и в себе си!

СТРЕМЕЖ

Към утрото душата се стреми,
че то пречиства я, въздига и подрежда
във нея хилядите добрини,
които Слънцето дарява на Земята
с топлина и нежност.

МАГИЯ

Стои човек изправен,
със взор към светлината,
студено е и още тъмно,
но там напред развиделява,
молитвата затопля му душата.
След малко огнено кълбо
тъмата ще разкъса,
в червено зарево
земята ще обгърне,
молитвата ще литне
да търси сродни чувства,
Любов
във колесница златна ще препусне.
Човекът цял е в песен,
ликува му душата,
очите жадно пият слънчевата сила,
ръцете се въздигат,
снагата се възправя,
денят му се изпълва със сутрешна магия.

*“Поетът разбира природата по-добре,
отколкото я разбира мозъкът на учения.”*

Новалис

БЛАГОДАРЯ

Събирам си усмихнати слънца -
след всяко утро кошницата пълни се,
от тях вълшебен шал ще изтъка
да пази от студа сърцето ми премръзнало.

Събирам капчиците бисерна роса,
които всяко цвете и тревица в менчето изливат,
със тях очите ще измия в светлина,
да виждат само хубостта на хората в душите.

Събирам си въздушните целувки,
които сутрешната прана изобилно ръси,
да вдишам издълбоко Любовта,
която Силата Божествена издиша.

Събирам си Божествени слова,
които храм да вдигнат в мисълта,
молитвено устата ми шепти:
благодаря, благодаря, благодаря!!!

ДЪЛБОКО

Дълбоко, дълбоко, дълбоко
във своята душа погледни,
ще видиш как меко сияят,
от дъното ѝ, Божествените зари.

Ще чуеш как в шепот се стичат
на струи Божествените слова,
и бавно, но стройно изплитат
новата дреха на Любовта.

*„Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите;
хлопайте, и ще ви се отвори;“
„Евангелие от Матей“, 7:7*

ЖЕЛАНИЕ

Поисках нов живот за своята душа,
в досегашния се чувствах неуютно,
от виното изпито се вкисва мисълта,
водица чиста искам, в нея да възкръсна.
Че жадни са ми всички сетива,
за истина, за правда и за милост,
разумът отбелязва със тъга
„културата“, която този свят изисква.
Ще търся Любовта във всяко житно зрънце,
във всеки слънчев лъч, във всяка плодна пъпка,
във всеки камък, на пътеката търкулнат,
по който да премина, без тревиците да стъпкам.
Ще търся Мъдростта във всяка малка буква,
с която мислите си нови да запиша,
във всяка цифра, права линия и кръг,
които от невидимия свят чертаят дните ни.
Ще хлопам на света с делата свои,
в молитвена вода ще ги кръщавам,
преди да тръгнат за доброто в бой
за щастие, което другите не наранява.
И ще очаквам тихите слова,
които на сърцето ми да заговорят.
Поисках нов живот за своята душа -
ще търся и ще хлопам, докато Бог не ми отвори!

ДУША

Имам пълна вяра в тебе, Душа,
ти си чиста, и силна, и жива,
като морска вълна се разбива о тебе греха,
и не докосва своята същност красива.

Ти, Душа, си вървиш с мен от живот на живот,
като плодна пъпка в различни тела ме разлистваш,
бавно, но сигурно се учи от теб на любов,
със свободата и вярата се здрависвам.

Бавно, но сигурно мъдростта света ми обяснява,
падам и ставам, ума и сърцето въздигам,
имам пълна вяра в теб, моя нежна Душа,
към Бога търпеливо ме водиш и той с Духа ме окриля.

ЖЪЛТА ПЕПЕРУДА

Душата ми е малка, жълта пеперуда,
обагрена от първи, пролетни зари,
Гъсеница доскоро, родена в блага дума,
прелита над гори, поля и долини.

Тя търси любовта, с крилцата я рисува,
във въздуха със дружки в танц се залюлява,
че цяла дълга зима живота си сънува,
и в земното си тяло натясно бе скована.

Сега е вече нежна, жълта пеперуда,
лети под свода син и пее нова песен
за слънчевия лъч, под който се пробуди,
от старата си същност и земната си тленност.

ЗАВЕТ

Не се привързвай ти, недей,
към нищо земно и несъвършено,
към хора, вещи, слава и пари,
към удоволствия и лек живот -
отвява вятърът такива ценности.

Свободен през живота премини,
разгледай му законите дълбоки,
във тайните му ти се потопи,
не се предавай, гледай нашироко,
умът е, който трябва да работи,
а ти мисли и пей, учи, твори.

Лицето си нагоре повдигни -
небе да срещнеш, синевата да отпиеш,
от светлината щит си направи,
навътре в себе си я проектирай,
пред смисъла предвечен да се спреш,
над земни страсти да надвиеш.

Не се привързвай, земното е тлен,
дошли сме на земята да се учим,
сърцето от заблуди да отпушим,
ненужното от нас да изтече,
за любовта и мъдростта
билет небесен да получим.

ПОЕТ

Блажена е душата на поета,
която песента улавя в тишината
и грижите, и скърбите превръща
на струна сладкогласна, де разтапя
неволи и беди, във плът изтлели,
и крамоли – в сърцата огрубели,
и зловни думи, и усмивки лицемерни,
тя във олтара цветен преподрежда,
с разбиране поръсва ги и те отмират,
в душата на поета се разтварят,
че тя е пълна със любов и вяра,
и злото, колкото и да я блъска,
единствено укрепва в нея новата ѝ същност.
И само добрината в душата на поета,
проправя пътя си до него, към сърцето,
и тез слова, от ангелите долетели,
изпълнени със чувства светли, бели,
на арфата лирична тихо зазвучават
и огъня в сърцата буйно разжаряват.
Блажена е душата на поета -
във нея Бог поръсва капчици утеха.

ЗЛАТНАТА ВОДА

Тя върви по брега и морно подгъва крака,
ще приседне до гърба на реката
и в старата приказка ще се скрие,
докато чака мътното да изтече
и да дойде бистрата, златна вода,
в която снага да окъпе
и новото име да си открие.

Може дълго да чака,
точно толкова, колкото трябва,
може и цял живот мътилката да изтича,
ала знае, че накрая ще дойде тя -
живата, златна вода,
да се гмурне цялата в нея
и живота си нов да пренапише.

„Иде вълната на шестата раса, за която всички трябва да сте готови. Членовете ѝ ще бъдат преход между ангели и човеци. В шестата раса всички ще са ясновидци. Тя е расата на Любовта, която ще въдвори Царството Божие на Земята.“

Учителя

БАБУВАНЕ

От слънчевата светлина поела
душата засиява под небето,
превърща се в елмазена звезда
дошла в човешките сърца да свети.
Да стъкне в огъня житейските неволи,
от сухи съчки вярата да лумне,
в мъхнати облаци, пречисти Дух да вложи
и чистота у всекиго да сбъдне.
От меката материя в сърцето
да запулсират атоми любовни,
с потока на кръвта, като цветя в полето,
да грейнат новите души свободни.
Свободни от греха, от злото, от тревогите,
във Бога своята сила провидели,
от слънчевата светлина в невроните
тъкат се мозъчните нишки разпилени.
Изграждат се лица на нова раса,
която в любовта ще пребивава,
че бременна е светлината ярка
със нов живот, що небесата ни отварят.

на дъщеря ми Благовеста

ДНЕС

Днес съм само Любов
и молитвено шепна
най-красиви, благи слова,
давам път да напълнят сърцето ми
ангелски песни и небесни дела.
Днес съм светла Любов,
неотменна и цялостна,
милост вселенска изпълва душата ми,
с пълни шепи раздавам
таз Божествена благодост,
като извор изтичам -
непресъхващ и сладостен.
Този извор Духът
с мощна сила захранва,
днес със него се свързах
и докосна ме чудо:
малка струйка Любов -
а изпълни кръвта ми;
кратък ангелски полъх -
а преобърна света ми.
Блика изворът жив
и реката потече,
днес очите са пълни със светлина,
малко зрънце Любов -
и съм вече обречена
да съм верен слуга
на Божествената същина.

С ДУМИТЕ...

С думите – приятели добри,
редиме пъзела на тишината,
наместваме отминалите дни,
кръщаваме ги призори в реката.
Пوماхваме за сбогом със ръка,
мълчиме си минута за раздяла,
а думите – приятели добри,
пътека нова вече очертават.
Картина ярка пъзелът рисува
от бяла светлина и синя мисъл,
извива се дъгата седмоструйна
и бъдното начева да описва:
от думи – най-красиво очертани,
от чувства – най-избелени в душата,
които се оттласкват от земята
и хукват по небесните поляни.
С думите – приятели добри,
на пъзела заобляме ъглите,
поглеждаме навън – там утрото струи
и приказката нова пише.

КЪМ ПРИЯТЕЛ...

Повдигни си очите нагоре, душа,
стръмния хребет пред теб да прескочиш,
неведнъж си се сблъсквала с низостта,
неведнъж си учила уроци жестоки.

Разпери си крилете, подеми песента,
жива плът от Словото Божие,
затова са те пратили на тази земя -
да отделяш зърно от плявата в ложето.

Стръмният хребет е бабунка нищожна,
старт, откъдето над мъглите да литнеш.
Разтвори си широко сърцето, душа,
знаеш пътя, все напред – към зарите!

ВИК

Загърни ме с своята сила, небе,
синьо-бели криле изплети ми,
за да мога като птица да литна към теб,
щом мъглата очите покрие,
и за злото да стана невидима.

СВЕТИ ДУХ

Неведоми са пътищата Твои,
събрал си ме от цялата Вселена,
във шепа звезден прах душа положил
и спуснал си я в Земната Геена.
Където ден след ден душата си разравям
и час след час, минута след минута,
копая в дълбините ѝ, имането да търся,
живота нов да спретна от ложето Прокрустово.
Че старият все в стръмни хребети ме разпилява,
а за отплата пълни сетивата ми с надежди във зелено,
където веhti чувства и мисли утаяват
мътилката от минали отблясъци втвърдени.
И с нов, забързан ритъм сърцето се възражда,
да учи земната любов човешка,
и в тъмна нощ светкавици – иглици
ще ѝ ушийт в синьо-златно нова дрешка,
че Твоята Любов е друга, въздесъща
и в нея трябва да се претопиме ние-грешните.
Тогава яснина в ума ще просветлее,
мътилката назад ще е изтекла,
и с новото сърце от мека, звездна тъкан,
към Тебе ще потегля, неведомо приветна.
Докосната от Твоето Божествено дихание,
поела във гърдите от слънчевото злато,
от семето – поникнало от Логоса Небесен,
със нов Любовен трепет, към новата Земя благата.

НОЩНА МОЛИТВА

Тази нощ луната рони трохи
от начупената си пита,
за души – огладнели в тъмата
от щурчови песни.
А от звездната плът се стичат
Божествени рими
и обливат с елей
смълчаните, небесни полета.

Тихо диша нощта
в бавния ритъм на късния август,
и се моля в лунната сянка
как до себе си да достигна.
Няма нужда от множество думи,
даже мислите са излишни:
Господи, научи ме да любя така, като теб,
и обичай чрез мен, докато го постигна!

ЛЮБОВЕН ЗВЕЗДОПАД

И как да спи човек под този звездопад,
под който август бавно издишва на лятото негата,
където в пасбища узрели
щурците са жреци на любовта,
и в нощната прохлада възхвални оди песнопоят.

Тя тук е, идва любовта,
в безсънните минути като река се е разляла,
но плахо стъпва още тя, едва, едва,
че огън всепояждащ носи,
от който хорските сърца ще пламнат като хала.

Тя идва този огън да разжари,
та в пламъка, ефирни, телата да се люшнат,
и от човешкото страдание есенцията да извади,
да го превърне в съкпоцен елей
към бъдното обърнат.

И как да спи човек под този любовен звездопад,
и да пропусне полъха Христов и ангелските трели,
тя идва, идва вече любовта,
но само в чистите сърца
ще се засели.

ГОРНАТА ЗЕМЯ

Мило слънце, мое жарко слънце,
мое и на всички по Земята,
що живот възраждаш в мъничкото зрънце
и даряваш всеки с Божия отплата,
носиш, слънце, светлина и сила,
в умове идеи да възрастват,
а в сърцата топлина попива -
каменните зидове да паднат.
Да се срути всичко непотребно,
всяко зло, неправда да изтлеят,
в твоя огън, слънце, да прогледне
мисъл Божия, Земята да залее.
И от нея всякаква мътилка
черна, в Долната земя да изтече,
а пък мене повдигни ме, слънце,
да ме грабнат ангелски криле,
в Горната земя да ме проводят,
дето, слънце, нивга не залязваш,
там да посадя аз своя корен
и плода на всеки да раздавам.

ПЕСЕНТА НА ДУШАТА

Прехвърча като лекокрила птица
душата ми над този тежък, земен свят,
а тялото-затвор във лапите я стиска,
в решетките се блъска до болка песента ѝ.

Бунтува се душата, към светлината устремена
и на парченца мъка понякога се срина,
когато с не-любов се сблъска в тъмнината,
когато обичта ѝ срещне съпротива.

Тогава зад решетките на тялото се крие
и във молитва тихо Отеца призовава,
смалява се до дъх в пространствената мисъл,
и бавно се въздига от чистата си вяра.

Крилете си размахва тогава, тя, душата,
полита нависоко, към своята родина,
прехвърча над страха и фалша на земята
да търси любовта, където се е родила.

Докосне ли я, става на песен изначална,
лети и пее, пее на земните несрети,
във радостта си пръска нетленната омая
и ражда стихове, поръсени с праха
на звездните поети.

НА РИЛА

Пристигнахме. Отново у дома.
Душата се задъхва от възлнение.
И вдишва с въздуха сияйна, рилска светлина,
припява с вятъра и сипе
благодарствени слова в забвение.

Пристигнахме. Тук всичко е познато.
Тук всеки камък, клек и храстче хвойна
разказват спомени от най-далечни времена,
когато върху тях се е изляла
от слънчевия дъх, любов неръкотворна.

Пристигнахме, изгубили посоката,
по земни лабиринти, разпъващи крилите,
Сега в очите езерни ще потопим нозете
и с добродетелите смело
ще си припомним високото.

ПРИ ЕЗЕРОТО НА ЧИСТОТАТА

Препускат вълнички -
от слънце огрени,
от вятър помилвани,
в езеро разпилени.
Прииждат да обгърнат
сърце новородено
и чистота да влеят,
с крилатото вълнение,
по царския път на душата.

Елате, вълни,
пробудете у мене
най-чистите чувства,
най-светлите мисли,
кат житено зърно
в земя да покълна
и в нея да влея
живота възвишен
на плод изобилен.

II

ЗЕЛЕНИТЕ КОСИ НА ШИРИНЕТО

ПРИНАДЛЕЖНОСТ

Аз съм част от тази красива земя,
която в пролетни багри сега се разгръща,
дишам нейния въздух, пия от нейната блага вода,
тя със силата си дарява ме,
а аз с всичката си любов ѝ отвърщам.

И съм плодната пъпка в разцъфтелият
бяло-розов дървесен кипеж,
под слънцето пълня се и се разтварям,
по крилца пеперудени ръся своя дъх, ароматен и свеж,
с пчелни хоботчета зимни истории си разказваме.

Как за слънчева пролет дълги нощи и дни сме бленували,
и сме чакали, притаени, белият студ да премине,
сега със пчели и мушици жужим,
и се сливаме с топлия дъх теменужен,
който земята дарява с ново, Божествено име.

Малка част съм от тази красива земя,
с всяко пролетно цвете в мен красотата напъпва,
и обичам, и пея, и светя,
и разлиствам се радостно, буйно под лъчистата светлина,
всяка клетка вибрира в мен и славя любовта огнеструйна.

ЗЕЛЕНИТЕ КОСИ НА ШИРИНЕТО

Потапям се, потапям се, потапям се
във майската омая на природата,
разпръсвам тялото си по ливадите
и от тревогите остава само спомен.
В мъхнати облаци лицето си откривам
и като топъл дъжд се спускам над нивята,
а после лъч от слънцето превръщам
в Божествена утеха за душата.
Потъвам в щурчовата канонада,
в крилото на авлигата се крия
и в песента ѝ се разтварям цялата -
до ангелски селения да стигна.
Разстилам се във дъхавия здравец,
в зелените коси на ширинето,
усещам как от мен изтича черното
и цветни образи като светулки светват.
Ръце протягам, пролетният повей
да влее в мен енергия живителна,
душата ми се ширва до Балкана
да търси своята Божествена обител.
Потапям се във майската омая,
очи затварям, нагоре се оттласквам,
където няма зло, и грубост, и тревога,
а само любовта в душите властва.

ГОРАТА

Гората силата ми обновява,
отърсва ме от градската сгурия,
във нея радостен духът се оживява,
и всяка мисъл място си намира.
Дърветата ръцете си протягат,
преплитат клони, листи ме обгръщат,
да припознаят болката в душата
и тъмното в сърцето да разпръснат.
Дървото мъката човешка разпознава,
то ствола си подава – за опора,
до него прилепиш ли крехко тяло
забравяш в миг ти своята умора.
В гората диша се свободно и честито,
устойчиви са нейните пазители,
те зиме, лете – всякога извличат
от хората излишно електричество.
Със магнетизъм тялото зареждат,
с дървесна обич чувствата окрилят,
че те са живата, вековна стража
поддържаща в мечти зелени дните ни.
Душата сред гората се възправя,
готова нови бури да посрещне,
със благодарност тази песен пея,
че в нея дишам, и живея, и укрепвам.

ДИШАМ

От горския въздух свежест попивам,
вдишвам дълбоко – с мисъл и чувство,
праната сутрешна в мен преподрежда
клетките живи със сила могъща.
Боров аромат на талази прониква,
ума разширява, сърцето изчиства,
въздухът сутрин е със здраве проникнат,
него Отецът с любов към Земята издишал е.
Вдишвам, издишвам с благодарност,
светло начало на деня си поставям,
горското утро носи изобилно познание -
с обич и мисъл как живота си да оправим.

ДУХАЙ, ВЕТРЕ...

Духай ветре, не спирай, чисти
умовете от вехтите мисли,
със метлата навън измети
всичко, дето загубило смисъла е.

Духай силно, разпръсни, попилей,
туй, което на бъдното пречи,
всяко кътче на ума проветри,
в нишки златни мисълта да просветне.

Та във новия ден да се влее
жива струя Божествено слово,
и свободни от земния тлен
да сътворим Дух-живот на обнова.

ПРИ РЕКАТА

Поспри се до водите на реката,
заслушай се във разказа ѝ дивен
за снежните, планински херувими,
които са оформили снагата ѝ,
и в пазвата ѝ любовта са утаили.

Послушай песента на камъните речни,
заслушай се в бълбукащата им омая,
история тук всяко камъче си има,
понесло ледения дъх на планината,
под сянката на горската дъбрава.

Поспри за кратко до реката жива,
сведи чело пред волната ѝ сила,
с молитва срещу нея поклони се,
за да отмие градските ти грижи,
и с благодарност си умий очите.

И после пак тръгни по пътя си човешки,
реката във сърцето си понесъл,
денят със нея ще е млад и весел,
и стъпките са леки и успешни
с живот, поел от водната ѝ песен.

СЪЩИНА

На утрото светло обичам зарите
де слънцето гали върхове и поля,
в гората на воля да дишам обичам,
сред борови клонки – на блага размисъл,
далече от градската суета.
Да пея обичам, свободна и дивна,
душата да литне в сини простор,
реки и долини, планини и морета
с любов да обхожда душевният взор.
В мечти да рисувам на бъдното профила,
от мрака роден, но сдобил се с криле,
да се рее нагоре и от високото
добро да открива, злато да кове.
И в самота да потърся утеха,
с тишината да седна на дума добра,
че душата е чиста, сияйна пътека
по която да намеря своята същина.
А вечер звездите да ми пълнят очите,
прашинка да стана от вселенския прах,
по който, Божествен, се възражда Човекът,
от най-лъчистата светлина.

ОКО НА ЛЮБОВТА

Слънчево око там някъде проблясва,
надежда в тъмнината и мъглата засиява,
Утеха е да знаеш, че някой нейде мисли
за грешната, изстрадала земя, с душа корава.

И всяко утро праща на талази любовта си,
облива със лъчите си сърцата вкаменени,
една невидима ръка протяга се в безкрая,
изчиства вчерашните грешки, трие лоши настроения.

И светлина отново сипе, без никакви условия,
заблуди и илюзии по-ярко да се видят,
око в червено-златно на любовта изгрява,
живот – Божествен дар – за хората въздига.

ДОБРО

Доброто тихо е,
невидимо наглед,
не търси почести
и селфи не си прави,
замислено за бъдното -
в душата на дете,
гнездо строи си -
яйцата да снесе
и пътя да проправи.

СРЕДНОЩНИ СРЕЩИ С „ПАЗАЧА НА ПРАГА“

В многоликия, полунощен час,
де тъмата размята коси,
шепнат демони, вият, крещят,
към душата лапи протягат
и я ръфат от всички страни.

Тя, душата, се гърчи от страх,
свива крилете си и се смалява,
и признава си грях подир грях -
в тъмното те ѝ изглеждат грамадни,
а страданието – заслужена плата.

Цяла нощ тя, душата, се кае,
ала ето - тишината пристига,
в розови краски денят засиява,
изгревът тъмните мисли изтрива
и надеждата като пъпчица разцъфтява.

Първият слънчев лъч в тази пъпчица влиза,
да разтопи среднощни терзания,
да наметне душата с нова, Божествена риза,
изпрана, избелена и пречистена,
която в новия ден Любовта припознава.

АРИТМИЯ

Не заспивай, сърце, тази нощ не заспивай,
нищо че от обидата дъхът ти внезапно спира,
нищо че премръзнало зъзнеш и стенеш в мрака,
вън звездите с техния нежен блясък те чакат.

Не заспивай, сърце, тази нощ не заспивай,
колко много обич още в гънките ти се крие,
колко благост и сила е скрита в кръвта ти,
за да можеш омразата да превърнеш в приятел.

Не заспивай, сърце, тази нощ е потребна
и на двама ни, за една милувка целебна:
ти – любов да изпратиш до всички клетки на тялото,
аз – във стих да събудя светлото си начало.

УПОВАНИЕ

Да те поръси майски дъждец,
тъгите ти да отмие
и слънцето после да облее лицето ти,
това е живот вечен -
да познаеш Единнаго,
който за всичко се грижи
и знае как да разтуши сърцето.

Нямай грижа за утре
и тревогите са излишни,
всяко утро своята надежда донася,
къмто Бога лице повдигни
и молитва в сърце затаи си,
че във Него е брашното,
и водата, и подквасата.

НЕТЛЕННОСТ

Възраждам се под слънчевата светлина
за сетен път, ръцете си възправам,
попила от небесна благодат,
по детски чиста, литвам към безкрая.
Събирам се от майската роса -
зелените ливади носят спомен
за минали животи в пълнота,
която днес подхранва ми душата волна.
Изливам се във пролетния дъжд
поляни нацъфтели да прегърна,
във лоното на полския цъфтеж
гнездо да свия, челяд да завъдя.
Да се роди сърцето ми, окъпано в простор,
по-чисто от отронена сълза,
когато там, по пътя, срещне Бог
да се превърне в птица със крила,
на тях да понесе словата вечни
за святата нетленност на живота,
при който идваме да учиме човечност,
и малка крачка да направиме към Бога.

БОГАТСТВО

Аз съм много богата,
най-богата на тази плодна земя,
сутрин първият слънчев лъч ме целува
и оплита с нишки от злато мойта коса,
по която Вселенската Мъдрост
светлината рисува.

Най-богата съм,
имам нетленен живот,
всяка бисерна капка вода клетките ми възражда,
блика изворът жив и
възраства в сърцето цвете и плод,
по които Вселенска Любов
на деня красотата присажда.

Най-богата съм,
нося вълшебна торба
с вяра – зрънце по зрънце,
от черни хармани събирана,
от която се ражда дъга многоцветна
и разгръща мойта душа,
а Вселенската Истина
свободата в дните ми преоткрива.

Най-богата съм, знам –
пред мен планини от слова,
рудни жилки, по които цял живот да дълбая,
и красиви молитви да раждам,
благодарствено свела глава,
че обича ме Бог -
в слънчев лъч, чиста вода,
вяра, песен и обич
ми показва пътя към Рая.

САМОТНАТА КЪЩА

Отдавна тука никой не е стъпвал
и никой не прекрачва вече прага,
по дупките в земята змии крият се,
лениво се препичат гущери,
не скърца къщната врата,
за да посрещне хляба.

Отдавна няма детски смях и женска песен,
ръждасал катинар сърцето е заключил,
ала черешата напролет отрупва се със цвят
и лястовици по прозорците се гушат,
живее къщата сама, в очакване
stopани да затрополят по стълбите.

А те, стопаните, през девет планини в десета са,
неволята преметнали през рамо,
работят и насън усмихват се,
животът се изнизва неусетно,
че хлябът уж е вкусен, ала не е същият,
какъвто втасваше дома, във къщата отрано.

БИЕ КАМБАНАТА...

Звънти камбаната, в следобедната дрямка
на селската обител,
където старците стотина веч не наброяват,
след бурята нощес, в притихналото юнско време,
една душа багажа си е сбрала
и тръгнала на път към рая.

Едва, едва, със тежък стон, пилее селската тъга
по къщи запустели,
приканва немощни тела в душите си да се огледат,
и под възглавето довечера прилежно да положат
една едничка думичка добра, за сиромаша,
дето цял живот
с щурците по ливади пял е
и с хорските неволи се тревожил.

УТРИНЕН ДЪЖД

Ранен час – в майското утро валя,
дъждът очите изми на Балкана,
просветна лицето му чисто,
прахът от дървесните пори изтля,
разсъни горските феи,
огледалата им блеснаха,
и от нощната дрямка
ни помен един не остана.

Дъждът нивя зажаднели окъпа,
предаде послание на житата
от Божествени Херувими,
да растат, да изправят снага,
да наливат плода си,
та хората от хляба наесен
вяра и любов да приимат.

ТАМ НЯКЪДЕ, В ПЛАНИНАТА...

В лоното на планината
се потапям отново сега,
уморени, сетивата възвръщат
силата, отнета им от града.

Тук въздухът свеж е и ясно небето,
тук слънцето по-топло сияе,
тревата зелена, като люлчина песен
приласкава ме, милва и вае.

Тишината стига чак до сърце ми,
пълни клетките с жив благослов,
тук отново разбирам защо съм родена
и дочувам на Духа ясения зов.

БЛАГОСЛОВ

Благословена селска тишина,
където шепотът на Бога се разнася,
тук всяка мисъл ясна е
и няма нужда от слова,
във въздуха дъхти, трепти
Разумното начало.

Благословен мирът на есента,
където страстите предишни уталожват се,
тук слънцето е кротко
и няма нужда от борба,
във чувството пулсира
новата, живителна възможност.

III

С Е З О Н И

ЗИМА

ПЪРВИ СНЯГ

Бяло, бяло, приказно -
как наваля...
Първи сняг ръси небето
върху черния лоб на земята.
Застила снегът планини, гори и поля,
а лицето землисто издиша
в белоснежната нощ чистотата...

БЕЛОТА

Бяла покривка изтръска небето,
рой снежинки под нощните лампи танцуват,
Голям Сечко пелерина размята
и полетяха милиарди бели светулки.

Всяка от тях послание носи:
красота, чистота, лекокрилост,
утре рано в зарана, с първи стъпки в снега,
хората от тяхната сила ще попиват.

ЗИМНА СВАТБА

В бели рокли са се пременили
стройни шаферки-брезички във гората,
боровете – с бели, рунтави калпаци
в ръченица вейките подмятат.

С бели шалчета от скреж
и шипката бодлива се е украсила,
а под леската, катеричката-кумичка
подаръчета лешници и жълъди събира.

Елхата кипри се в средата,
кокетна булка в бяло и зелено,
окичена, засмяна и щастлива,
под белоснежния воал наднича
с усмивка леко срамежлива.

На зимната венчавка са се наредили всички,
и храсти, и дървета, и тревички,
очакват младоженецът от изток да изгрее
и в розово, и златно
белите одежди да облее.

СТУДЕНО

Студът прережда клетките ми живи,
със слънце ги поръсва, за да втасат,
да се роди от тях поезия красива,
изящна, волна,
където обичта да е закваска.

Лъчисти стихове да потекат,
отронени дълбоко от душата,
студът приятел ни е, не е враг,
притиска ни отвън,
но пълни с топлина сърцата ни.

КОЛЕДНИ МЕДЕНКИ

Косата ми ухае на канела,
а дланите ми целите в брашно са,
добавам щипка вдъхновение в тавата
и тихичка молитва - да бухне във тестото.

Със сладко-медено ще ги изпратя
във фурната устойчиви да станат,
а после с бели дрешки ще ги облека
от бяла, празнична премяна.

Тез писъмца за малките ми внучета
в кутията на любовта ще сложа,
от малки още белота да учат,
и сладък, меден да им е живота.

ОЧАКВАНЕ ЗА ПРОЛЕТ

Белоснежна навън е гората,
сякаш ангел с крило е обгърнал
заскрежения дъх на земята
и в красива невеста превърнал.

Тя очаква напет младоженец
призори от изток да слезе,
да посипе със слънце лицето ѝ
та от зимния сън да възлезе.

Да разтопи бяла премяна,
във зелено да руйнат очите ѝ,
и тогава гората засмяна
в пролетен повей ще срещне жениха си.

ПО ДЕТСКИ...

Отново на разходка из гората,
снегът затрупал е вчерашната пъртина,
по детски радвам се на красотата,
която сипе от небето тази снежно-бяла зима.

Студено е, но пее ми душата,
разливат се Божествени акорди,
по миглите рисува вятър с четка бяла,
дантелени, усмихнати възторзи.

Под бора Музата ме наблюдава,
поднася ми словесни дитирамби,
че свържем ли се със Духа -
във нас запяват
невинност, чистота и благодарност.

УТРО НА 13 ЯНУАРИ

През малък процеп слънцето наднича,
че облаци мрачнеят по лицето му,
опитват се във тъмнина да скрият
светилника, възхождащ на небето.

Не се гаси това, живота дето носи,
с лъчисти струи светлината земята ще обгърне,
за очи, които виждат зад облациите тъмни,
светилото в любов ще се превърне.

ЛИМЕЦОВО ЗРЪНЦЕ

Притаило се е семенцето във земята,
коренчета пуснало е здрави,
изтъкало е от своите златни нишки
ангелско, любовно одеяло,
под което в студовите зимни,
ще си пази сърчицето цяло.

Цяла зима то ще спи и ще сънува
слънчевите песни, с които го посяха
весели девойки и момци разумни,
как по цялата обширна нива
с най-прекрасните усмивки,
най-красивите молитви му шептяха.

Те ще му помагат за напролет
бързичко снагата да налее,
дарове небесни в него да узреят,
та когато дойде юлско време
да разпръсне лимецови зрънца,
Божията благост у хората да влее.

БЪДНИ ВЕЧЕР

Тази нощ Рождественска сълза
се отронва тихо от небето,
грее Витлеемската звезда,
търси път на всеки към сърцето.

Грижи и омрази да разтвори,
в огъня на любовта да ги пречисти,
та от тях във утрото да светне
нов човек, окъпан и усмихнат,
който брат си с рамо да подпира,
и на гладния от своя хляб да носи,
грешките му в милостта да претопи,
с прошка през живота да върви,
сила от небето да поема,
в светлина да се новороди,
с мисълта нов свят да сътвори,
дето любовта ще е закон целебен.

В тази тиха, свята, светла нощ
Бог се доближава до човека,
праща влъхвите си да му поднесат
дар на покаяние и блага песен.

ПТИЧА ПЕСЕН

Птиченце до къщата запя -
януарска песен, весела, честита,
радост във сърцето ми се вля,
оптимизъм пролетен поникна.

Пее птичето, преди зорите още,
глас извива, меден, вдъхновяващ,
напук на черни, градски, снежни преспи,
напук на студовете зимни, пее до забрава.

Смело малката душичка пророкува
слънцето, което в пролетни картини ще се случи,
аз със нея призори запявам,
редя думи, окрилена от гласа ѝ.

Двете с него заедно ще носим
на хората възраждащата мисъл,
че иде край на злото и студът преваля,
че в нови, топли чувства, любовта пристига...

ПРОЛЕТ

ЛЮБОВ КЪМ СВЕТЛИНАТА

След всяко ново утро денят навън расте,
запалва светлина очите, за слънце зажаднали,
пристъпва с тихи стъпки пролетта
по още заснеженото поле,
от полъха ефирен рукват
ручейчета от надежда - чисти, бели.

От тях кокиче, минзухар, синчец
главиците възправят,
под слънце февруарско снагата им да възмъжее,
С всяко ново утро животворна светлина навън
расте,
и възвестява пролетното тайнство,
което заедно с Духа да съпреживеем.

ПАНЕВРИТМИЯ

Разгръща се кръгът Паневритмичен,
лицата във усмивки засияват,
трептят сърцата с пулса жив, космичен,
и в белота живота отразяват.

По двойки по земята дружно крачим,
уроци учим, ръбове оглаждаме,
напред вървим, Вселената обгръща ни -
помага кръг от квадрата да изваяме.

Прихваща танцът всеки за душата
и музиката жива клетките изпълва,
най-тиха песен прониква тишината
на утрото, и носи се по слънчевата стълба.

Да стигне чак до висините горе,
със ангелите бели да се поздравим...
Душите Паневритмията разтваря
та с Бога в нас да се съединим.

СИЛА

Тревица,
пробила
ледената земна твърд.
Устоява
на мраз и бури.
Прощава
на всички, които я тъпчат,
и всяка сутрин
изправя
стебълце към слънцето.

ЗЕЛЕНО

Безкрайни, зелени поля
пълнят очите ми,
хармония, омиротворение
разливат тревите.
Трептят във зелена симфония
листите на дървесата,
в зелени пантофки обути
валсират цветята.
Зелен скакалец настройва
на цигулката лъка,
зелена гъсеничка
мечтае си за пеперуда...
В нефритени, нежни кристали
Вселената ме приютява.
Възраства във мен
надеждата,
любовта,
вярата.

ОБЕЩАНИЕ

Разцъфва дрянът, мигове забравени
преливат тихо в моята душа,
във жълтото на дряна оживява
любовният копнеж на пролетта.

Напъпва истината – в клончета студени,
разпуква се във нежност и във цвят,
и обещавам си, със мисъл обновена -
във слънчевото жълто да се възродя!

ПРОЛЕТНИ ДЪРВЕТА

Побелели са пак дървесата,
пролетен сняг е окичил снагите,
в бяло-розови пъпки греят лицата им
като чисти, невинни момичета.

Под дъждовните капки ненаситно се къпят,
слънцето после багри крилата им,
в тези пъпки наесен ще сбъднат
пролетно-летните копнежи на сърцата си.

ЛИПОВ АКВАРЕЛ

Цъфтят липите,
ефимерен полъх
попива в най-дълбинни пластове на паметта.
Мистичната омая
възражда по невроните
изящни отражения от бледа светлина,
които във душата помен правят
на нежност, неродена от земята,
и тя от дълбините изтъкава
от ароматни нишки
копринена позлата.
Във липова нега се приютява
бездънно чувство,
в галактични атоми разпръснато,
което днес събира ме отново,
и с дълги, тънки пръсти
рисува в липов акварел
присъствия...

ЛЯТО

ЛЯТНА БУРЯ

Облаци черни, облаци диви,
сграбчват небето с костеливи ръце,
вятърът къса му ризата свилена,
от синевата тегли лицето му.

Гушат се птици в стрехите притихнали,
листите не са надежден пристан,
нейде наблизко простора раздира
юнска светкавица, ярка кат истина.

Щурците отдавна прибрали цигулките -
от тътена нови ноти ще наредят,
денят замръзва в мрачно затишие -
буря върхлита земната твърд.

ЗВЕЗДНИ ОТВАРИ

Пия на глътки дъждовна, зелена надежда
и възправям се с вяра сред тази земя,
дето ме е орисала временно в тленна одежда
да вървя, с пъп хвърлен сред звездна гора.

Тук душата ми диша аромата на жито
и по влажни ливади сутрин събирам си името,
всред горите салкъмови сърцето ми пише
своите песни в синкопни, задъхани рими.

И се стеле нега в простора след лятната буря,
а дъждът в очите пустинните храмове пълни,
само миг – и тревите снаги закалени възправят,
само миг – и след бурята грейват лъчи изумрудени.

Здрав е коренът ми в тази невярна земя,
песни от пастта ѝ черна в слънце обличам,
пия звездни отвари от вяра, обич и свобода,
с Бога тихо си шепна
и молитвено цяла в любовта му се вричам.

ПОБЕДА

Победи Слънцето, победи,
и мъгли недоволни в миша дупка се свряха,
не издържаха на светлосарните му лъчи,
прибраха си пипалата, скриха си ноктите,
и във влагата си изтляха.

А Земята ликува с топлина обдарена,
птичи псалми благодарствено
пред нозете на светилото носи,
че от бури и дъжд повседневни
й подгизнаха костите,
и от тътен гръмовен в дъбравата,
оглушали, се разбягаха сенокосите.

А щурци в тревите с цикади отново надпяват се,
славей вселенския хор днес дирижира,
че целуна ги Слънцето,
след дълги облачни дни тъмнокоси,
и душите разтвори,
радостта да поникне
и тъги дълговечни да си заминат.

АРОМАТНО – ЛЯТНО

На лилиумите в дъхавия цвят
душата се потапя – да почине
от празните брътвежи, от неспокоен свят,
съблича старата си кожа
и в древен, позабравен танц,
тя нови клетки изтъкава, пренарежда
в мистичния, небесен аромат.

А после в лавандулата разстила
по нишките уханни своята нова дрешка,
трепти душата, вдишва с пълна сила
на ангелите любовта, във въздуха попила,
и слята с този звезден дъх в едно
не плашат я неволите човешки.

ЮЛСКО УТРО

Приростна ранен юлски дъжд,
в градината - окъпана от сутрешната благодат,
цветята с благодарност пиха от небесния си чай
с усмивка да посрещнат дневната горещина.

Възправили стебла и цветове нагоре,
дъждецът поднови им ярките премени,
изми праха, отвори порите и нова красота положи
да внасят мир в сърцата на хората тревожни.

Небето юлски благослов изсипа рано,
за ранобудните души, цветя и птички,
след малко слънцето огря лицата им засмени,
да носят в дъхавия ден частица от
Божествените искри.

КАПЧИЦА

Капчица вълшебна,
ангелска сълза,
тя живота внася
в цветната душа
и праха отмива,
носи благодат,
пъпката разпуква
ражда се нов цвят.

Капчица лазурна,
слънчева роса,
въздуха изпълва
с небесна тишина
в която се оформя
новия живот
и където зрее
Божествения плод,
с благост ще откърми
жадните души,
светлина ще влее
в чашата на дните.

Капчица магична,
Божествен благослов,
проправя във сърцата
пътечка от любов.

ЕСЕН

НАВЪТРЕ...

Есен потропва навън по вратите,
дипли шарен месал из ливадите,
ниже огърлета огнени от листите,
които, в танца си спрели,
предат из полето с вятъра
в трънкосливките златни къдели.

Като изрядна домакиня
шета из градините,
бележи по плодовете
печата изящен на любовта,
есента оплита врежето на мечтите
и с него тъче платното на зрелостта.

И от лятото, по тънката нишка
рони купчина жарки спомени,
по които обратно,
като в старата приказка,
да се завърне към корена.

Есен хлопа вече в душите ни
и ги обръща навътре,
пътя към себе си да намерят,
откъдето изначално са тръгнали.

В КРЪСТОПЪТЯ НА ГОДИНАТА

Септември свири „Лунната соната“
и есента припява в огнено и златно,
когато спреш за отдых във душата си
ще чуеш ромона на думи – благи, сладки,
които търсят пътя към сърцето,
които пълнят кошницата с плодове узрели,
и в таз вселенска тишина закътани
танцуват любовта в одежди бели.

Септември спрял е в кръстопътя на годината,
препускат мисли, чувства непотребни,
когато взор обърнеш към Бог дълбоко в себе си
ще видиш как тъгата е заминала,
на автостоп със вятъра е тръгнала,
за да отвори пътя към сърцето
на вярата, която грабва те отвътре,
и храм строи, препълнен със вълшебства.

Септември е в очакване на чудо,
което ще се случи в дълбините ти.
Поспри, човече, своя бяг забързан,
очи в небето потопа и
с обичта му изпълни зениците.

НОКТЮРНО

Дюлите в градината
светят под луната.
Есента пристъпва
с капки дъжд в косата.
Още се надпяват
щурците в нощни трели,
и светулки още
валсират под фенерите.
С аромат на есен вече
е бременна нощта,
дюлите попиват
от лунната роса.
Уроците научила,
на лятото под светлината,
мечтите си прибирам -
да зреят в тишината.

ЕСЕННИ ЛИСТИ

Брули вятърът есенните листа,
падат с грохот – като куршуми.
Известяват сезона на зрелостта -
неумолимо, безпристрастно, без думи.
Кой каквото е свършил
в преходния оазис на любовта,
мъдростта сега ще тегли чертата.
Истини, грешки, суети и илюзии
втасват в есенната сладчина,
за да пият от нея душите
и да очистват сърцата си.
Прибира си земята уморените свои деца,
като блудни синове отново при нея се връщат,
да омекнат след време
от влагата, студа и снега,
и да възрастнат напролет
в нова, слънце - живителна същност.

ЕСЕННО РАВНОДЕНСТВИЕ

Пее вятърът с минорни, есенни трели,
багри в червено и жълто одеждите на гората,
зеленее все още тревата в отенъци летни,
и щурците все още припават песните си в полята.
Зрее грозде в нега, ябълки аленеят,
круши морно наливат в златно снагата си.
Праща слънцето своята нежност и сладчина,
и звездите прегръщат всяка нощ надеждите на земята.
Любовта с мъдростта тихо се разговарят,
топлина за душите страдални във въздуха ръсят.
Трябва само човек да разтвори
с радост сърцето си закърняло,
за да усети на Бога великата и непрерывна същност.

ЗЛАТНО

Пее в златно гората,
хор от акварелени багри
струи от Всемира.
Свирят анданте цигулки
и ухае на лято,
което в есенна лирика
спомените си преоткрива.

НАСТРОЕНИЕ

И пак е есен,
топла, необятна,
разливаща се в пулса на сърцето,
във унес падат позлатени макове,
в „анданте“ свирят вятърните мелници.

И пак е есен,
спомени се диплят
от пролетния цветен бал и летни, слънчеви милувки,
препускат уморени веч конете
след луди юлски бури, притихнали в хралупите.

И пак е есен,
в топлата ѝ пазва
узрява кротка песен за душата,
лъкът в цигулката уютно приютява,
във златно, мъдростта на отлетяло ято.

ОПТИМИСТИЧНО

Непоправим оптимист съм,
смята светът -
на слънцето дъха
обичам
в лицето ми да диша,
и сладостната, утринна нега,
по вените
в синкопи да пулсира.

Да стоплям със дъха си утринта,
очите -
все високото да дирят,
планински върхове ме мамят,
там, по козите пътеки,
вечерта
молитвено смирено да пристига.

И сигурно съм странна за света,
наемнал се джобовете да пълни,
когато с вяра,
от небесната мъгла,
и с розов акварел
крилете си рисувам,
за да прегърна бъдното.

И нищо, че по черната земя
търкалят се куп грешници-неволи,
не спъват те Духа,
остават си в калта,
а в мен Душата знае:
в светлината на утрото
сам Бог ще проговори.

Съдържание

ПОЕЗИЯ НА СЛЪНЦЕТО И ПОЕЗИЯ НА НОЩТА.....	3
НА УЧИТЕЛЯ	6
ИЗГРЕВ	7
НОВОРАЖДАНЕ.....	9
БЛАГА СВЕТЛИНА	10
НОВОРАЖДАНЕ.....	11
НЕБЕСЕН ПОДАРЪК	12
РАВНОСМЕТКА.....	13
ПЪЛНОЛУНИЕ	14
ПСАЛМ	15
ПЕСЕН	16
МОЛИТВА	17
ОЧИСТВАНЕ ПО НОВОЛУНИЕ	18
ЗАЗОРЯВАНЕ.....	19
НА КЛАДАТА.....	20
МУЗИКА	21
ТИХО Е.....	22
ПРИКАЗНО	23
ЗАЛЕЗ	24
ВОДНО ЧИСТИЛИЩЕ	25
ПЪТ КЪМ РОЖДЕСТВО	26
ПЪТУВАНЕ	27
ЗА СЛЪНЦЕТО	28
АННА И СЛЪНЦЕТО	29
МЪГЛА.....	31
КРАСОТА	32
ИДЕАЛ.....	33
ДА ПРЕБЪДЕ.....	34
СВОБОДА	35
ТИШИНА	36
КАРТИНА	37
СТРЕМЕЖ.....	38
МАГИЯ	39

БЛАГОДАРЯ.....	40
ДЪЛБОКО	41
ЖЕЛАНИЕ.....	42
ДУША	43
ЖЪЛТА ПЕПЕРУДА.....	44
ЗАВЕТ	45
ПОЕТ.....	46
ЗЛАТНАТА ВОДА.....	47
БАБУВАНЕ.....	48
ДНЕС.....	49
С ДУМИТЕ.....	50
КЪМ ПРИЯТЕЛ.....	51
ВИК.....	52
СВЕТИ ДУХ.....	53
НОЩНА МОЛИТВА.....	54
ЛЮБОВЕН ЗВЕЗДОПАД	55
ГОРНАТА ЗЕМЯ.....	56
ПЕСЕНТА НА ДУШАТА	57
НА РИЛА	58
ПРИ ЕЗЕРОТО НА ЧИСТОТАТА	59
ЗЕЛЕНИТЕ КОСИНА ШИРИНЕТО.....	61
ПРИНАДЛЕЖНОСТ.....	62
ЗЕЛЕНИТЕ КОСИ НА ШИРИНЕТО	63
ГОРАТА.....	64
ДИШАМ	65
ДУХАЙ, ВЕТРЕ.....	66
ПРИ РЕКАТА.....	67
СЪЩИНА.....	68
ОКО НА ЛЮБОВТА	69
ДОБРО	70
СРЕДНОЩНИ СРЕЩИ С „ПАЗАЧА НА ПРАГА“	71
АРИТМИЯ	72
УПОВАНИЕ.....	73
НЕТЛЕННОСТ	74
БОГАТСТВО	75
САМОТНАТА КЪЩА	77
БИЕ КАМБАНАТА.....	78
УТРИНЕН ДЪЖД.....	79
ТАМ НЯКЪДЕ, В ПЛАНИНАТА.....	80
БЛАГОСЛОВ	81

СЕЗОНИ	83
ЗИМА	84
ПЪРВИ СНЯГ	84
БЕЛОТА	85
ЗИМНА СВАТБА	86
СТУДЕНО	87
КОЛЕДНИ МЕДЕНКИ	88
ОЧАКВАНЕ ЗА ПРОЛЕТ	89
ПО ДЕТСКИ	90
УТРО НА 13 ЯНУАРИ	91
ЛИМЕЦОВО ЗРЪНЦЕ	92
БЪДНИ ВЕЧЕР	93
ПТИЧА ПЕСЕН	94
ПРОЛЕТ	95
ЛЮБОВ КЪМ СВЕТЛИНАТА	95
ПАНЕВРИТМИЯ	96
СИЛА	97
ЗЕЛЕНО	98
ОБЕЩАНИЕ	99
ПРОЛЕТНИ ДЪРВЕТА	100
ЛИПОВ АКВАРЕЛ	101
ЛЯТО	102
ЛЯТНА БУРЯ	102
ЗВЕЗДНИ ОТВАРИ	103
ПОБЕДА	104
АРОМАТНО – ЛЯТНО	105
ЮЛСКО УТРО	106
КАПЧИЦА	107
ЕСЕН	108
НАВЪТРЕ	108
В КРЪСТОПЪТЯ НА ГОДИНАТА	109
НОКТЮРНО	110
ЕСЕННИ ЛИСТИ	111
ЕСЕННО РАВНОДЕНСТВИЕ	112
ЗЛАТНО	113
НАСТРОЕНИЕ	114
ОПТИМИСТИЧНО	115

БЛАГОДАРЯ ЗА СВЕТЛИНАТА

Българска, Първо издание

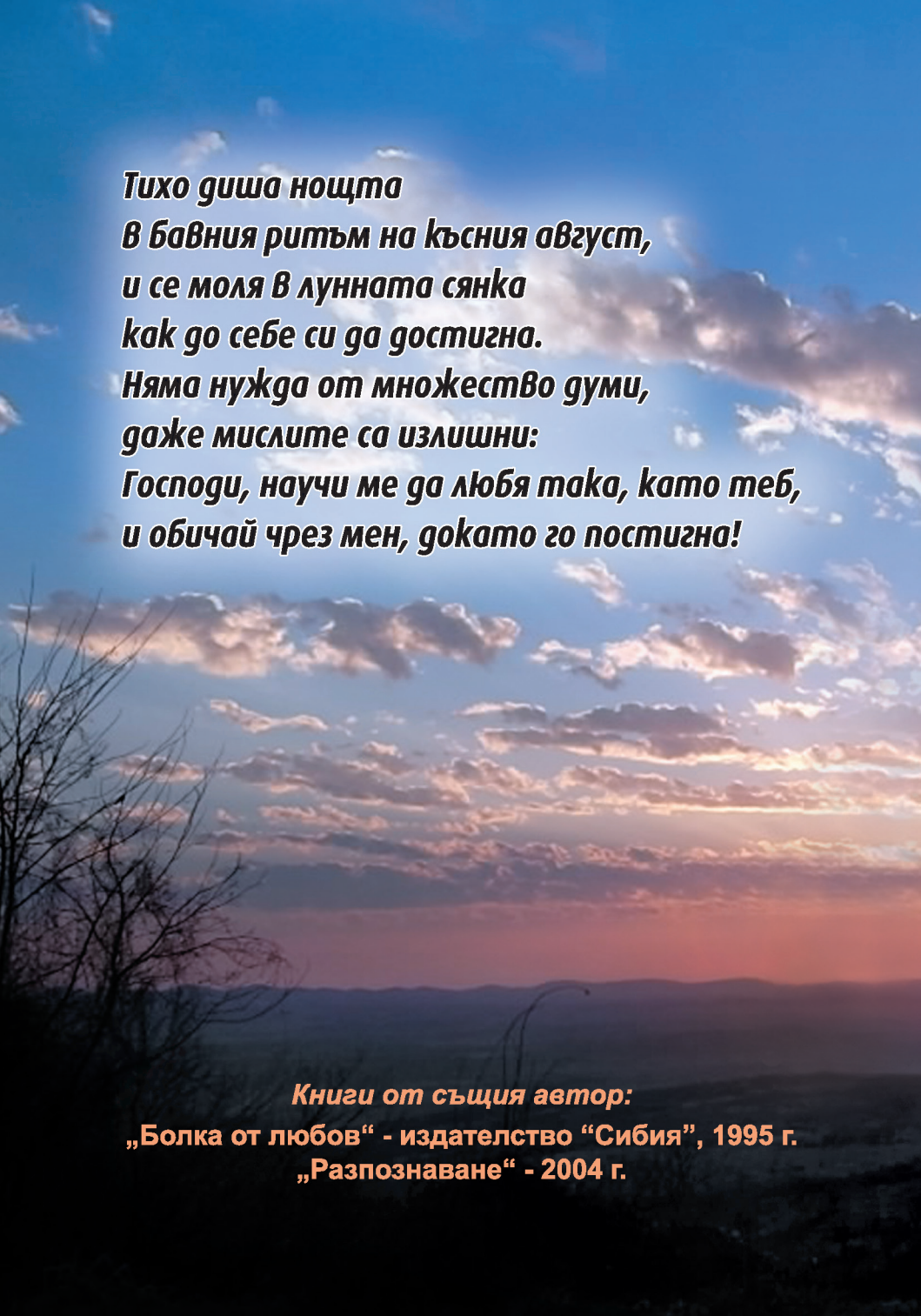
© Ани Николова - *автор*

ISBN 978-619-7522-20-4

Формат: 60/84/16

Печатни коли: 7,5

Печат: БГ-ПРИНТ - Враца

**Тихо диша нощта
В бавния ритъм на късния август,
и се моля в лунната сянка
как до себе си да достигна.
Няма нужда от множество думи,
даже мислите са излишни:
Господи, научи ме да любя така, като теб,
и обичай чрез мен, докато го постигна!**

Книги от същия автор:

„Болка от любов“ - издателство “Сибия”, 1995 г.

„Разпознаване“ - 2004 г.